

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.223 van 9 oktober 2002
in de zaak A. 124.858/XII-3616.**

In zake : de BVBA ROYAL DIAMOND,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. Stijns,
kantoor houdende te Leuven,
Justus Lipsiusstraat 18-26

tegen :

1. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
2. de KANSSPELCOMMISSIE bij het ministerie van Justitie.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de BVBA Royal Diamond op 2 augustus 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 juli 2002 van de kansspelcommissie bij het ministerie van Justitie om haar geen vergunning klasse B uit te reiken voor een kansspelinrichting klasse II op het adres Stationsstraat 66 te Leopoldsbuurg;

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur W. Weymeersch;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. Verhaeghe, die loco advocaat J. Stijns verschijnt voor verzoekster, en van advocaat M. Ryelandt, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. Weymeersch;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster een speelautomatenhal exploiteert te Leopoldsborg, Stationsstraat 66; dat de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers de uitbating van een kansspelinrichting klasse II of speelautomatenhal onderwerpt aan een door de kansspelcommissie uit te reiken voorafgaande schriftelijke vergunning klasse B en bepaalt dat zij moet gebeuren krachtens een convenant met de gemeente; dat verzoekster met brief van 19 januari 2001 aan de gemeente Leopoldsborg onder meer vraagt een “conventie” (lees: convenant) te sluiten; dat de gemeente nalaat aan het verzoek welk gevolg dan ook te geven; dat op 1 juli 2002 bij een controle van verzoeksters inrichting wordt vastgesteld dat in het spelersregister het beroep niet wordt ingevuld en dat er geen identiteitsbewijzen van de spelers worden bijgehouden; dat op 3 juli 2002 de kansspelcommissie weigert verzoekster een vergunning klasse B uit te reiken;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat op het eerste gezicht wordt aangenomen dat de kansspelcommissie de gevraagde vergunning geweigerd heeft enerzijds omdat verzoekster geen convenant kan voorleggen, wijl het “een voorafgaand en volstrekt noodzakelijk element is voor het toekennen van een vergunning klasse B”, en anderzijds omdat bij een controle op 1 juli 2002 inbreuken tegen artikel 62 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers zijn geconstateerd;

Overwegende dat verzoekster drie middelen aanvoert; dat alleen punt 4 van het eerste middel en punt 2 van het derde middel op het eerste motief betrokken kunnen worden dat de aangevoerde middelen voor het overige uitsluitend verband houden met het tweede motief;

Overwegende dat volgens punt 4 van het eerste middel het redelijkheidsbeginsel is geschonden doordat de weigeringsbeslissing is genomen zonder het besluit van het gemeentebestuur af te wachten; dat punt 2 van het derde middel de formele en de materiële motiveringsverplichting geschonden noemt doordat de kansspelcommissie niet aangeeft waarom niet langer kon worden gewacht op de beslissing van de gemeente en waarom de beslissing van de gemeente “als zodanig onbelangrijk werd beschouwd dat zonder de inhoud van dergelijke beslissing te kennen een beslissing tot weigering van de vergunning kon worden genomen”;

Overwegende dat de verwerende partijen onder meer repliceren :

“De Kansspelwet voorziet in hoofde van de Kansspelcommissie geen enkele verplichting om eerst [d]e beslissing van de gemeente nopens de convenant af te wachten.

Het niet-voorhanden zijn van een voorafgaandelijk convenant, zoals bepaald door artikel 36,5 van de Kansspelwet is een voldoende reden en motief van weigering.

Bovendien dient herhaald dat de Kansspelcommissie haar dossiers binnen een redelijke termijn dient te behandelen, en niet ten eeuwige dage de beslissing van de gemeente nopens de convenant kan afwachten”;

Overwegende dat artikel 36, 5, van de wet van 7 mei 1999 bepaalt dat de aanvrager, om een vergunning klasse B te kunnen verkrijgen, “het convenant [moet] kunnen voorleggen dat werd gesloten tussen de kansspelinrichting klasse II en de gemeente waar die inrichting gevestigd is onder de voorwaarde dat de vergunning van klasse B wordt verkregen”; dat hieruit lijkt te volgen dat zonder convenant de kansspelcommissie niet rechtsgeldig een vergunning voor een kansspelinrichting klasse II kan uitreiken en dat bijgevolg de bestreden beslissing terecht overweegt “dat het convenant gesloten tussen de gemeente en de exploitant van een kansspelinrichting een voorafgaand en volstrekt noodzakelijk element is voor het toekennen van een vergunning klasse B”; dat het dan ook nogal ongerijmd lijkt dat de commissie zou hebben moeten motiveren waarom zij het convenant “onbelangrijk” vindt;

Overwegende dat uit de verplichting om over een convenant met de gemeente te beschikken als noodzakelijke voorwaarde om vanwege de kansspelcommissie een vergunning klasse B te kunnen verkrijgen, voor de (kandidaat-)exploitant van een kansspelinrichting klasse II het recht lijkt te volgen om de gemeente om het sluiten van een dergelijk convenant te vragen; dat dit recht dan weer voor de gemeente de verplichting meebrengt om over de aanvraag uitspraak te doen; dat, bij gebreke aan een uitdrukkelijke termijnstelling, de gemeente zich binnen een redelijke termijn van die verplichting moet kwijten; dat wanneer zij in gebreke blijft dat te doen, het procédé van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan worden toegepast om het stilzitten van de gemeente in een voor vernietiging vatbare handeling te converteren; dat hoe dan ook het in voorkomend geval op het eerste gezicht aan verzoekster, als aanvrager van de vergunning klasse B die niet zonder het convenant met de gemeente kan worden verleend, toekomt om tegen de gemeentelijke inertie op te treden, en niet aan de kansspelcommissie;

Overwegende dat de kansspelcommissie in principe, volgens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B, binnen de zes maanden na de ontvangst van

verzoeksters aanvraag van 31 januari 2001 van een kansspelvergunning klasse B uitspraak moet doen; dat het de commissie op het eerste gezicht niet euvel kan worden geduid dat zij na zeventien maanden niet nóg langer op een convenant wilde wachten; dat overigens niet blijkt dat er eerlang een kentering in de (ont)houding van de gemeente mocht worden verwacht en dat een beslissing over het convenant nu toch binnen afzienbare tijd te verwachten viel;

Overwegende dat althans in de huidige stand van de procedure wordt aangenomen dat reeds het eerste motief volstaat om de aangevochten beslissing te dragen en dat de middelen die er tegen worden aangevoerd niet ernstig zijn;

Overwegende dat dit meebrengt dat het tweede motief tenminste voorlopig overtollig voorkomt en dat verzoeksters overige middelen, die dat motief bekritisieren, evenmin voor ernstig gehouden kunnen worden aangezien ze niet tot vernietiging kunnen leiden;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd, dat niet aan de eerste schorsingsvoorwaarde voldaan is; dat deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negen oktober 2002, door :

de HH.	J. LUST,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.